

D hab. Piotr Pietrasz, prof. UwB

Katedra Prawa i Postępowania Administracyjnego

Wydział Prawa

Uniwersytet w Białymstoku

RECENZJA

rozprawy doktorskiej Pani Małgorzaty Chomycz-Śmigielskiej, pt. „Odpowiedzialność prawna wojewody jako organu administracji publicznej”, Rzeszów 2022, ss. 294.

Zgodnie z Uchwałą Nr I/4/2022 Senatu WSPiA Rzeszowskiej Szkoły Wyższej z dnia 30 czerwca 2022 r., powołującą mnie do wypełnienia obowiązków recenzenta w przewodzie doktorskim Pani mgr Małgorzaty Chomycz-Śmigielskiej, przedkładałam recenzję rozprawy Pani mgr Małgorzaty Chomycz-Śmigielskiej przygotowanej pod kierownictwem naukowym Pana dra hab. prof. WSPiA Zbigniewa Czarnika.

Równocześnie pragnę stwierdzić, co następuje:

- rozprawa doktorska Pani mgr Małgorzaty Chomycz-Śmigielskiej pt. „Odpowiedzialność prawna wojewody jako organu administracji publicznej” stanowi oryginalne rozwiązanie przez Doktorantkę zagadnienia naukowego;
- przedstawioną do oceny rozprawą Doktorantka wykazała ogólną wiedzę teoretyczną z zakresu prawa administracyjnego;

Przygotowana przez Doktorantkę rozprawa doktorska odpowiada kryteriom wynikającym z ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule naukowym w zakresie sztuki (tj. Dz.U. z 2017 r., poz. 1789 ze zm.), w związku z art. 179 ust. 1 ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. - Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. poz. 1669), oraz rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 19 stycznia 2018 r. w sprawie szczegółowego trybu i warunków przeprowadzania czynności w przewodach doktorskich, w postępowaniu habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora (Dz.U. poz. 261).

W uzasadnieniu wyżej przedstawionych ocen przedstawiam następujące uwagi i spostrzeżenia merytoryczne dotyczące recenzowanej pracy.

1. Uwagi ogólne

W pierwszej kolejności należy zaakcentować trafność wyboru tematu. Podkreślenia bowiem wymaga, że o ile zagadnienie odpowiedzialności administracji publicznej w ujęciu ogólnym jest przedmiotem wielu opracowań naukowych, to jednak nie ma opublikowanych wyników badań ujmujących w sposób kompleksowy problem odpowiedzialności prawnej wojewody jako organu administracyjnego.

Należy zatem dojść do wniosku, że Autorka przystąpiła do badań naukowych w obszarze, który nie został jeszcze „wyeksploatowany” naukowo, co oczywiście uwypukla trafność wyboru tematu pracy doktorskiej. Nasuwa się spostrzeżenie, że doktorantka odnalazła „swoje” pole badawcze, które w dalszej kolejności poddała eksploracji naukowej, ze skutkiem zdecydowanie pozytywnym.

W dalszej kolejności należy zwrócić uwagę na ścisłą konstrukcję tematu, a w konsekwencji precyzyjne wyznaczenie granic obszaru badawczego.

Otóż przedmiot badań został wyznaczony odpowiedzialnością prawną wojewody jako organu administracji publicznej. W zainteresowaniu Doktorantki pozostaje zatem odpowiedzialność prawna, a nie inne pozaprawne formy odpowiedzialności. Ponadto w zainteresowaniu Doktorantki pozostaje odpowiedzialność prawna konkretnego organu administracyjnego, a mianowicie wojewody, co zostało w temacie pracy zaakcentowane – jako organu administracyjnego. Doktorantka trafnie, moim zdaniem, w recenzowanej pracy odpowiedzialność prawną wojewody jako organu administracyjnego ujęła w ujęciu szerokim, czyli jako organu administracyjnego oraz jako piastuna organu.

Jak wskazała Doktorantka celem badawczym przygotowanej rozprawy doktorskiej było całościowe ujęcie odpowiedzialności prawnej wojewody jako organu administracji publicznej. W jej ramach zadaniem badawczym było przeprowadzenie analizy odpowiedzialności prawnej wojewody w dwóch ujęciach: jako organu administracji publicznej oraz jako piastuna organu władzy publicznej. Podsumowaniem tych rozważań, według Autorki było określenie cech tej odpowiedzialności, a także opisanie modelu odpowiedzialności prawnej wojewody jako organu administracji publicznej.

Założony cel badawczy koresponduje z przyjętą hipotezą badawczą (główną), zgodnie z którą odpowiedzialność prawna wojewody jako organu administracji publicznej składa się

nie tylko z odpowiedzialności ponoszonej ze względu na wykonywane zadania, ale również z odpowiedzialności, której źródłem jest pozycja ustrojowa wojewody. Odpowiedzialność wojewody jako organu administracyjnego jest różnorodna.

Zauważyć jednak należy, że Autorka we wstępie stawianą (powyżej przedstawioną) hipotezę) określiła mianem tezy (s. 13). Z takim rozwiązaniem nie można się zgodzić, gdyż we wstępie pracy naukowej można co najwyżej zawrzeć założenie oparte na prawdopodobieństwie, wymagające sprawdzenia (czyli hipotezę badawczą), która w następstwie przeprowadzonego procesu badawczego może zostać potwierdzona lub nie. Dopiero zweryfikowana pozytywnie w procesie badawczym hipoteza może przekształcić się w tezę.

Z przedstawioną powyżej uwagą koresponduje kolejna wypowiedź Doktorantki, zgodnie z którą przedstawione rozważania mają wykazać trafność takiego założenia, a konkretnie hipotezy (s. 13). Wydaje się, że takie stwierdzenie nie powinno znaleźć się już we wstępie rozprawy doktorskiej. Ponadto, czy już we wstępie rozprawy doktorskiej można zakładać trafność postawionej hipotezy? Oczywiście odpowiedź na takie pytanie jest negatywna. Pamiętać należy, że postawiona hipoteza badawcza w następstwie jej badawczej weryfikacji może zostać potwierdzona, ale może również nie znaleźć potwierdzenia. Sukcesu badacza nie można kojarzyć wyłącznie z pozytywną weryfikacją hipotezy badawczej. Oczywiście na ostateczny efekt weryfikacji hipotezy ma wpływ wiele czynników, w tym przyjęte metody badawcze, rzetelność ich realizacji itd. Na tym jednak polega istota badań naukowych, że postawione założenia nie zawsze muszą znaleźć potwierdzenie.

Wreszcie zastanawiające są rozważania zawarte w ostatnich słowach wstępu (w ostatnim akapicie – s. 14). Otóż Autorka w istocie podsumowuje rozważania zawarte w pracy. Analiza tej części wstępu nie pozostawia wątpliwości, że rozważania te powinny raczej znaleźć się w jej zakończeniu, a nie we wstępie.

Należy docenić trud Doktorantki w rozwikłanie wiodącego problemu przedstawionego w rozprawie. Uwagę zwraca szeroki katalog źródeł poglądów sformułowanych przez Autorkę, w tym literatury (ponad 150 pozycji), orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, Sądu Najwyższego oraz sądów administracyjnych. Tak szeroki katalog materiałów wykorzystanych w rozprawie świadczy, ponad wszelką wątpliwość, o znakomitym rozeznaniu Autorki w obszarze, który był przedmiotem prowadzonych badań.

Dobór źródeł poglądów, jakimi Doktorantka zilustrowała swoje zapatrywania, odpowiada kryteriom rzetelności badawczej i należy ocenić jako ponadprzeciętny.

Odrębnej i szczególnej uwagi wymaga konstrukcja pracy, którą już na wstępie można ocenić jako bardzo dobrą.

Praca składa się z pięciu rozdziałów. Każdy z rozdziałów zawiera na wstępie coś w rodzaju wprowadzenia, które nie zostało jednak tak zatytułowane oraz wyodrębnione i w konsekwencji samotnie „dryfuje” w ramach rozdziału jednakże poza podrozdziałami (o tym w dalszej części recenzji). Nakreślone w takim de facto wprowadzeniu założenia badawcze oraz zakreślony cel badawczy danego rozdziału znajdują w kolejnych partiach tekstu swoje rozwinięcie. Całość rozprawy zamyka Zakończenie, w którym Autorka sformułowała wnioski, do jakich skłoniły Ją zawarte wcześniej rozważania.

Tak przyjęta konstrukcja wewnętrzna pracy bardzo dobrze posłużyła realizacji założonych celów badawczych.

Również metoda pracy istotnie przysłużyła się realizacji założonych celów badawczych. Podstawową metodą badawczą pracy jest metoda dogmatyczno – prawna. Ponadto zastosowano metodę historyczną.

Wybrana metodologia oraz sposób formułowania twierdzeń naukowych i dochodzenia do rezultatów badawczych stwarzają pozytywne wrażenie.

Już w tym miejscu trzeba zaznaczyć interdyscyplinarny charakter recenzowanej pracy, która wybiega poza granice prawa administracyjnego, a nawet poza granice prawa. Uzyskanie kompleksowości w sferze odpowiedzialności prawnej wojewody jako organu administracyjnego nie było możliwe bez odniesienia się do prawa cywilnego, prawa pracy, prawa karnego oraz prawa finansowego. Wybierając zatem temat rozprawy doktorskiej Autorka już na wstępie „skazała się” na konieczność poruszania się w obszarze ww. gałęzi prawa, co oczywiście tylko wzbogaciło obszar badawczy, a recenzowaną pracę uczyniło dziełem niezwykle ciekawym. Na tych spostrzeżeniach nie można jednak poprzestać, gdyż rozważania zawarte w doktoracie obejmują również odpowiedzialność polityczną oraz moralną wojewody. W tym zakresie badania Doktorantki wyszły znacząco poza wyznaczone granice badawcze i objęły obszar nauki administracji. Stanowi to jednak zdecydowaną wartość dodaną doktoratu, a jakość rozważań oraz dokonane w tym obszarze wnioski zasługują na szczególne uznanie (o czym będzie jeszcze mowa w dalszej części recenzji).

II. Uwagi szczegółowe

Jak już wskazano praca została podzielona na pięć rozdziałów.

Doktorantka wyszła ze słusznego założenia, że ze względu na to, iż temat rozprawy dotyczy odpowiedzialności prawnej wojewody jako organu administracyjnego w pierwszej kolejności zasadne jest zgłębienie i zaprezentowanie problematyki o charakterze ogólnym, a mianowicie odpowiedzialności w prawie. Celem tych rozważań było, jak trafnie sprecyzowano to w rozprawie, przedstawienie i usystematyzowanie rodzajów odpowiedzialności prawnej, której podpadać może wojewoda jako organ administracji publicznej oraz osoba sprawująca funkcję wojewody. Posłużyło to w dalszej części do analizy poszczególnych rodzajów odpowiedzialności w bezpośrednim odniesieniu do organu wojewody oraz osoby wykonującej fizycznie tę funkcję. Tej też problematyce został poświęcony rozdział pierwszy. Rozdział ten w istocie ma charakter wprowadzający merytorycznie.

Rozdział drugi poświęcono problematyce wojewody jako organu administracji publicznej. Celem tego rozdziału było przedstawienie wykonywanych przez wojewodę zadań. Ponadto w rozdziale tym zaprezentowano rolę ustrojową wojewody. Zasadnie Autorka przyjęła, że rozważania poczynione w tym rozdziale były niezbędne do rozpoczęcia zasadniczej, szczegółowej analizy odpowiedzialności prawnej wojewody jako organu administracji publicznej.

Zasadnie Doktorantka wywodzi, że rola wojewody ma dwa oblicza. Z jednej strony jest to funkcja polityczna wynikająca z konstytucyjnie przyznanego statusu wojewodzie jako przedstawicielowi Rady Ministrów w województwie, a z drugiej strony jest to organ administracji publicznej, który powinien cechować się profesjonalizmem, obiektywizmem i efektywnością.

W rozdziale drugim Autorka dokonała w szczególności prezentacji regulacji prawnych dotyczących zadań oraz kompetencji wojewody jako organu administracyjnego. Ze względu na obszerność ustawowego katalogu zadań i kompetencji dokonanie kompleksowej prezentacji jest zadaniem niezwykle skomplikowanym. W tym obszarze Autorka nie wskazała, że wojewoda jest również organem egzekucyjnym, a także organem nadzoru w postępowaniu egzekucyjnym w administracji, co z kolei wiąże się z wydawaniem postanowień w postępowaniu egzekucyjnym, na które przysługuje skarga do sądu administracyjnego. W konsekwencji w dalszej części doktoratu poza obszarem badawczym, dotyczącym odpowiedzialności wojewody jako organu administracyjnego, znalazły się różnego rodzaju środki zaskarżenia przysługujące na działanie organu egzekucyjnego oraz skarga do sądu administracyjnego składana na podstawie art. 3 § 2 pkt 3 p.p.s.a.

Pewne wątpliwości może budzić dosyć ogólnie sformułowana teza, zgodnie z którą wojewoda, wypełniając zadania władzy państwowej, w tym – jako organ administracji rządowej – władczo rozstrzygając w zakresie praw i obowiązków podmiotów administrowanych, musi kierować się zasadą interesu publicznego, który przy wykonywaniu zadań publicznych jest nadrzędny w stosunku do interesu prywatnego. Zachowanie standardu interesu publicznego przy wykonywaniu władzy państwowej jest podstawowym, a zarazem najważniejszym czynnikiem. Bez zachowania tego standardu trudno byłoby mówić o demokracji i państwie prawa. W tym miejscu nasuwa się kluczowe pytanie, a mianowicie jak stanowisko to odnosi się do wynikającej z art. 7 k.p.a. zasady ogólnej postępowania administracyjnego wyważania interesów (społecznego i indywidualnego)?

Rozdział trzeci poświęcono problematyce odpowiedzialności administracyjnej wojewody jako organu administracji publicznej

Autorka zasadnie wywiodła, że najbardziej charakterystyczną cechą odpowiedzialności administracyjnej wojewody jest to, że konsekwencje tego rodzaju odpowiedzialności ponosi wyłącznie organ, a nie osoba pełniąca funkcję tego organu.

Na uwagę zasługuje pewien szczegół. Doktorantka trafnie wskazała, że zasadę dwuinstancyjności postępowania administracyjnego można wprowadzić z art. 78 Konstytucji RP, wedle którego każda ze stron ma prawo do zaskarżenia orzeczeń i decyzji wydanych w I instancji, a wyjątki od tej zasady oraz tryb zaskarzania określa ustawa. Autorka ujęła sedno problemu! Często, nawet w nauce, wskazuje się bowiem, że zasada dwuinstancyjności postępowania administracyjnego została uregulowana w art. 78 Konstytucji RP, czemu zdecydowanie zaprzecza recenzent.

Również należy podzielić stanowisko, że odpowiedzialność prawna wojewody jest uwarunkowana normami materialnego prawa administracyjnego. Zaznaczyć jednak należy, że czasami regulacje materialnoprawne w tym zakresie są ukryte w ustawach procesowych.

Analizując regulacje prawne dotyczące odpowiedzialności administracyjnej wojewody za zaniechanie Doktorantka trafnie wskazała na art. 154 p.p.s.a., z którego wynika, że osoba, która poniosła szkodę w wyniku niewykonania przez organ orzeczenia sądu może ubiegać się o odszkodowanie od organu, który nie wykonał orzeczenia sądu, a w przypadku, gdy organ nie wypłaci odszkodowania, strona może wnieść powództwo do sądu powszechnego. Doktorantka nie dostrzegła jednak, że w tym samym akcie prawnym, w art. 55 p.p.s.a., sąd administracyjny wyposażono w możliwość wymierzenia grzywny organowi administracji publicznej (zatem również wojewodzie) w razie niezastosowania się do obowiązków, o których mowa w art. 54 § 2 p.p.s.a., czyli przekazania skargi sądowi wraz z kompletnymi i

uporządkowanymi aktami sprawy i odpowiedzią na skargę, w postaci papierowej lub elektronicznej, w terminie trzydziestu dni od dnia jej otrzymania.

Pewne wątpliwości pojawiają się w związku z rozważaniami Autorki w sferze problematyki wyłączenia odpowiedzialności administracyjnej wojewody. W tym zakresie w doktoracie wskazano mianowicie na przepis art. 189e k.p.a., zgodnie z którym w przypadku gdy do naruszenia prawa doszło wskutek działania siły wyższej, strona nie podlega ukaraniu. Zdaniem Doktorantki sytuacja taka dotyczy wyłącznie możliwości odejścia od wymierzenia kary administracyjnej przez organ w stosunku do podmiotu naruszającego przepisy prawa administracyjnego. Nie ma zastosowania do wojewody, ponieważ wojewoda jako organ administracji publicznej jest upoważniony do nakładania kar administracyjnych. Stanowisko takie nie jest jednak w pełni zadowalające. Otóż nałożenie kary administracyjnej na podstawie przepisów art. 189a – 189k k.p.a. jest niemożliwe nie dlatego, że wojewoda jako organ administracji publicznej jest upoważniony do nakładania kar administracyjnych. Powód jest inny, a mianowicie wojewoda jako organ administracji publicznej nie może być stroną postępowania administracyjnego.

Rozdział czwarty dotyczy problematyki odpowiedzialności cywilnej wojewody. Doktorantka słusznie wywodzi, że odpowiedzialność cywilną wojewody określa art. 77 Konstytucji RP, według którego każdy ma prawo do wynagrodzenia szkody, jaka została mu wyrządzona przez niezgodne z prawem działanie organu władzy publicznej. Wojewoda, wypełniając ustawowo nałożone kompetencje, ponosi odpowiedzialność cywilną za działania niezgodne z prawem oraz działania zgodne z prawem, ale powodujące wyrządzenie szkody obywatelowi, którego dane działanie dotyczy. Istotą tej odpowiedzialności jest zadośćuczynienie za nielegalne działanie, a także zadośćuczynienie za działanie legalne, które spowodowało szkodę. Autorka dochodzi do ciekawego spostrzeżenia, że ten charakterystyczny dualizm odpowiedzialności odszkodowawczej wojewody jako organu władzy publicznej sprowadza się do jednego poziomu zagwarantowania konstytucyjnego prawa obywatelskiego do wynagrodzenia za szkodę wyrządzoną przez władzę. Bez znaczenia pozostaje fakt, czy szkoda ta została spowodowana działaniem zgodnym czy też niezgodnym z prawem.

Ostatni rozdział – piąty – dotyczy problematyki odpowiedzialności wojewody jako piastuna organu, czyli osoby wykonującej funkcję organu władzy publicznej.

W tej części doktoratu Autorka zaprezentowała katalog rodzajów odpowiedzialności odnoszących się do osoby piastującej funkcję organu władzy. Są to: odpowiedzialność dyscyplinarna, odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych,

odpowiedzialność majątkowa funkcjonariusza publicznego, odpowiedzialność karna funkcjonariusza publicznego, a także odpowiedzialność polityczna i moralna.

Podzielałam stanowisko Doktorantki, zgodnie z którym zakres przedmiotowy odpowiedzialności dyscyplinarnej wojewody na gruncie art. 108 k.p. obejmuje nieprzestrzeganie przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy, przepisów przeciwpożarowych oraz stawienie się do pracy w stanie nietrzeźwości lub spożywanie alkoholu w czasie pracy. W odniesieniu do przepisu art. 114 k.p. zakres przedmiotowy odpowiedzialności materialnej wojewody obejmuje natomiast okoliczność niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków pracowniczych z winy pracownika, skutkiem czego pracodawca ponosi szkodę.

Ciekawym i jednocześnie trafnym wnioskiem Autorki jest uznanie, że wszelkie przejawy samodzielności wojewody w obszarze zadań będą wiązały się z poniesieniem odpowiedzialności politycznej, której sankcja jest dokładnie taka sama jak w przypadku odpowiedzialności dyscyplinarnej. Sankcją tą jest oczywiście rozwiązanie stosunku pracy, w przypadku wojewody – odwołanie ze stanowiska. Przy zastosowaniu kryterium konsekwencji można uznać, że odpowiedzialność polityczna jest na pograniczu odpowiedzialności dyscyplinarnej.

Na szczególną uwagę zasługują rozważania Doktorantki w zakresie odpowiedzialności moralnej i politycznej wojewody. Nie podlega oczywiście dyskusji, że moralność i etyka wojewody mają bardzo duże znaczenie dla rzetelnego i bezstronnego wykonywania obowiązków organu terenowej administracji rządowej. Oczywiście odpowiedzialność etyczna wojewody nie jest odpowiedzialnością prawną. Pozostaje zgodzić się za stanowiskiem, że funkcja wojewody ma charakter polityczny, nie nosi znamion ani cech np. zawodów zaufania publicznego, przy wykonywaniu których realizowane są zasady etycznych kodeksów zawodowych.

Autorka trafnie zdiagnozowała, że odpowiedzialność moralna wojewody, mimo swojego nieprawnego charakteru, jest zasadnicza w sprawowaniu przez niego funkcji organu administracji publicznej. Katalog zasad moralnych wyznawanych przez wojewodę będzie stanowić fundament przy rozstrzygnięciu przez niego dylematów władzy. Szczególnie w kontekście braku samodzielności i pełnego podporządkowania Radzie Ministrów, ale też w sytuacjach, gdy podejmuje decyzje z zakresu bezpieczeństwa w stanie zagrożenia życia i zdrowia obywateli. Według Doktorantki obowiązujący stan epidemii w Polsce i działania władzy publicznej są dobrym przykładem sytuacji wywołującej takie etyczne dylematy. Kluczowe wydaje się znalezienie odpowiedzi na pytanie, ile może i ile powinna zrobić

władza, aby chronić życie i zdrowie obywateli. Oczywiście powinna działać zgodnie z konstytucyjną zasadą praworządności.

W zakończeniu Doktorantka dokonała w istocie podsumowania całości rozważań. Wnioski nie budzą wątpliwości od strony merytorycznej i w sposób poprawny nawiązują do poprzedzających je rozważań.

Pewne wątpliwości mogą budzić błędy w konstrukcji wszystkich pięciu rozdziałów pracy. Zasadą bowiem jest, że praca powinna być kompletna. Wszystkie podziały konstrukcyjne powinny mieć charakter zupełny, tzn. suma rozdziałów powinna wypełniać całą pracę. Ponadto suma podrozdziałów powinna wypełniać poszczególne rozdziały. Nie powinno być zatem jakichkolwiek nienazwanych fragmentów, pozostających poza konstrukcją rozdziałów i podrozdziałów. Takie nienazwane fragmenty podrozdziału zawiera każdy rozdział na wstępie bezpośrednio po tytule rozdziału. Fragmenty te określiłem już wcześniej jako „coś w rodzaju wprowadzenia”.

Podkreślenia wymaga również to, że w pracy dostrzegłem jedynie pojedyncze błędy pisarskie, co niewątpliwie świadczy o zaangażowaniu Doktorantki w realizacji celu, jakim jest stworzenie opracowania poprawnego również pod względem językowym (na stronie 11 w środkowym akapicie jest: „piaty” zamiast „piąty”; na stronie 284 jest: „Hausner R.” zamiast „Hauser R.”

Zastanawiające jest również to jakimi kryteriami kierowała się Autorka powołując w przypisach akty prawne z wykorzystaniem czcionki zwykłej oraz czcionki pochylonej (tzw. kursywa). Zasadne bowiem wydaje się w tym zakresie zastosowanie czcionki jednolitej.

Zgłoszone uwagi krytyczne i wątpliwości nie umniejszają moim zdaniem wartości recenzowanego opracowania. Przedstawiam je z oczywistego obowiązku, ale też z nadzieją, że mogą one okazać się przydatne w dalszej karierze naukowej Doktorantki.

III. Konkluzje

Dotychczasowe uwagi uprawniają zajęcie stanowiska, zgodnie z którym przedstawiona do recenzji rozprawa stanowi samodzielne opracowanie zarówno pod względem treści, jak i sposobu prezentacji poruszonych zagadnień, co dobrze świadczy o przygotowaniu Doktorantki do samodzielnej pracy naukowej. Moim zdaniem Autorka

wykazała zdecydowanie solidną i dogłębną znajomość literatury. W umiejętny sposób dokonała analizy przepisów prawnych. W podejmowanych problemach ogólnych i szczegółowych zachowała umiar i szacunek dla odmiennych poglądów. Wszystkie te cechy rozprawy powodują, że można ją traktować jako opracowanie dojrzałe i samodzielne.

Przedstawione powyżej uwagi pozwalają stwierdzić, że rozprawa doktorska Pani mgr Małgorzaty Chomycz-Śmigielskiej pt. „Odpowiedzialność prawna wojewody jako organu administracji publicznej” odpowiada wymaganiam określonym w art. 13 ust. 1 powołanej na wstępie recenzji ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule naukowym w zakresie sztuki.

W związku z powyższym wnoszę o przyjęcie jej jako rozprawy doktorskiej i dopuszczenie Doktorantki do kolejnych etapów przewodu.

Białystok, 1 października 2022 r.

Piotr Pietrasz